

Андрей Балабуха
Коктейл „Декстър“

Крайн пресече кабинета и въпреки усилията си, се олюля два-три пъти, а и за малко не закачи с рамо рамката на вратата. После тя се плъзна на мястото си. Декстър и Медвиг останаха сами.

– Е? – с леден глас попита Декстър. – Какво ще кажете, майоре?

– Че на един звездолет винаги може да се скрият един-два кашона уиски. И че никаква митническа проверка не би ги открила.

– Ако момчетата от „Дора“ действително са прекарвали един-два кашона уиски, то все някога трябва да свърши. И то скоро! Че какво са два или нека даже три кашона уиски за няколкостотин човека от четирите бази?

– А засега – подхвърли Медвиг, – най-добре ще е да не си пъхаме носа в зоната на космодрума. След седмица там вече нищо няма да е останало за нашите момчета.

Декстър кимна.

– А какво ще правим с Крайн, майоре?

– Той и без това след вашето конско три дни няма да спи.

– Добре. Ще смятаме инцидента за приключен. Но ако това се повтори... – Декстър дари Медвиг с многозначителен поглед. – Свободен сте, майоре.

След два дни на съвещанието на командорите от базите, Декстър се опита да изясни дали не се е случвало нещо подобно и при съседите. Но нито доктор Лундквист, началникът на обединената скандинавска база, нито полковник Канаяси, нито дори старият Леженал отговориха на внимателно зададените им въпроси. Това бе разбираемо – та кой на Границата ще си признае доброволно за нарушение на сухия режим?

Заседанието се провеждаше в една от сградите на космодрума, който беше единствен на Алба и затова гръмко се наричаше международен. Възползвайки се от случая, Декстър отскочи през почивката до началника на митницата и проведе с него разговор, в хода на който се изясни, че началникът на митницата съвсем не може да приеме претенциите на командор Декстър, тъй като при огледа на „Дора“ не са били открити никакви контрабандни стоки. На свой ред командор Декстър изрази известно съмнение в щателността на проверката, още повече, че и митничарите са хора, на които също от време на време им се ще да си попият. Именно по тази причина му бе отговорено, че не бива да се съмнява в старанието на митничарите, тъй като намерените контрабандни стоки се конфискуват в тяхна полза. Като призна последното възражение за основателно, Декстър се оттегли.

На връщане той летя заедно с Леженал и по пътя се договори с него

за дългосрочна аренда на геоскопа, който не му бяха изпратили с „Дора“, но какъвто французите имаха.

За геоскопа Декстър изпрати хора през следващата седмица. Чед Сташек, главният геолог на базата, чак подскачаше от радостно нетърпение, когато се настаняваше в колата до сержант Грили, мрачен здравеняк от Доусън, най-добрия шофьор на Форт Манус. Благодарение на доставените с „Дора“ пневмокари, заменили бавните гъсенични всъдеходи, пътуването до французите се превръщаше в малко повече от шестчасова разходка. Все пак на Сташек и Грили им предстоеше да преносуват у французите, за да потеглят по обратния път сутринта – нощната албийска селва си е нощна селва, а предпазливия и Бог го пази. Следователно те трябваше да се приберат в американската база около три часа на следващия ден.

Ако Декстър знаеше как ще изглежда това завръщане, той не само че не би пуснал Сташек и Грили по маршрута, но дори би ги поставил превантивно под домашен арест. Защото картината, която видя на следващия ден, беше ярка и впечатляваща.

Декстър седеше в кабинета си и подписваше куп документи, събрали се за последните три дни – възможно най-гадната работа, която командорът винаги се старееше да отлага до последна възможност. Точно в този момент се разнесе продължителен вой, в който Декстър без труд позна сирената на пневмокара. Зарадван от повода, командорът се измъкна иззад бюрото и се приближи до прозореца. Открилото се зрелище мигом го накара да забрави за всички канцеларски неприятности.

Пневмокарът току-що бе излязъл от дефилето Гримсдейл и сега се носеше право към вратите на Форт Манус, виейки със сирената и проблясквайки на слънцето. Впрочем право е твърде силно казано, защото в действителност колата описваше сложни зигзази, които само при добро въображение биха могли да се нарекат синусоидални. Разстоянието между машината и портата стремително и неумолимо намаляваше и Декстър почувства, че косите му бавно се изправят. Но Грили наистина беше ас – в последната секунда тежкия пневмокар все пак се оказа върху онази единствена права, която можеше да го въведе на територията на Форт Манус. Всъдеходът форсира предизвикателно и се плъзна между стражевите кули.

Декстър си пое въздух и изруга. Като се отсеят всички труднопреводими идиоми, носещи чисто емоционален заряд, смисълът на тирадата му се свеждаше до следното: този път на Медвиг няма да му се удаде да защити хората си, а Декстър ще се погрижи да им... Какво именно

„да им“, Декстър не се доизказа. Пневмокарът спря напред плаца, изпусна с леко свистене въздушните възглавници и легна върху бетонните плочи. Вратите се разтвориха и от машината някакси се измъкнаха Сташек и Грили. Гледайки безметежно зареяните им физиономии, Декстър окончателно се убеди, че въпреки всичко голяма част от контрабандният алкохол все пак е преминала през митницата и е потънала в недрата на френската база. А с гостоприемство и щедрост французите са се славили винаги.

Декстър се обади на Картрайт по интеркома.

– Двата под арест! Когато изтрезнеят, да представят писмени обяснения. Помолете доктор Блъд да им вземе кръвна проба за остатъчен алкохол. И извикайте майор Медвиг. Веднага!

Медвиг имаше опит в отношенията си с началството и съумя да намери достатъчно основателен предлог, за да се яви едва след час. През това време командорът вече се бе поохладил, така че с него можеше да се разговаря. При това преди няколко минути Блъд му бе доложил, че нито в кръвта на Грили, нито у Сташек са открити алкохол или следи от такъв...

– Наркотици? – предположи Декстър. – Това, моля ви се, е по-лошо от алкохола! Това във Форт Манус още не се е случвало!

– Никакви следи от известните ни наркотици не ми се удаде да открия, командоре.

– Ето какво, майоре – каза Декстър на Медвиг, – щом сте толкова убеден в невинността на момчетата си, опитайте се да разберете какво става. И ако до двадесет и четири часа не ми бъде представено убедително обяснение, ще взема свои мерки.

След час в кабинета на шефа на транспорта се състоя първото заседание на „комисията Медвиг“, в която освен самият Медвиг влизаха доктор Сташек, доктор Блъд – старшият лекар на Форт Манус и ксенобиологът доктор Юстас Шпринц. Сержантите Крайн и Грили също бяха поканени и разпитани в качеството им на свидетели.

– Пътуваме си, значи – разказваше Грили, подръпвайки от цигарата. – Пътят, сам знаете, майоре, е прав и спокоен, чак на сън те докарва. Доктор Сташек почти през цялото време спа. Вярно ли казвам, док? – Сташек кимна. – И в дефилето започна всичко. Първите осем километра всичко беше нормално. Но щом свихме в Коляното, веднага го почувствах... Не зная даже, майоре, как по-точно да го кажа... Е, с една дума – почувствах, че се опиянявам. Хем здравата, както от бутилка неразредено, не по-малко. Гледам и док вече загрял, хихика и си тананика нещо...

Добре че след Коляното пътят е прав, иначе не знам как щеше да свърши всичко. А как сме стигнали до базата, застреляйте ме, майоре, не помня! Дойдох на себе си в лазарета, когато започнаха да ми взимат кръв.

Нито Крайн, нито доктор Сташек можаха да прибавят нещо съществено към този разказ.

Медвиг не знаеше какво да мисли. През дефилето Гримсдейл минаваше единственият удобен път към лавовото плато, в края на което се намираше Форт Манус. Така че през Коляното – мястото, където дефилето завиваше почти под прав ъгъл – се налагаше да минават всички. Грубо казано, това означаваше, че макар и веднъж седмично някой все пак биваше там.

– Забележете, майоре – прекъсна продължителното мълчание Блъд, – че всичко започна след пристигането на „Дора“. Така че можем да разберем командора – „след това“ означава и „поради това“.

– „Дора“ – замисли се Сташек. – Но ако не е уиски, какво е тогава? Какво още получихме от „Дора“?

– Аз един кибердиагностичен комбайн и ПРП – отзова се Блъд.

– Електронен микроскоп... Комплект за биологичната... Микротом... – започна да изброява Шпринц.

– Резервни части за геотанковете. Микрореактори – Медвиг се замисли за миг. – Катапулти за гравикоптери...

– Пневмокари – добави Крайн.

– Не е това, не е това – съкрушено въздъхна Сташек.

– А може би е точно това – възрази Медвиг. – Откъде да знаем? Ами че ние търсим нещо, без сами да знаем какво е то. А защо да не опитаме?

– И какво предлагате, майоре?

– Да се напием.

– Тоест?

– Тоест да се отправим към Коляното и да повторим маршрута на Крайн и Грили. Под формата, така да се каже, на следствен експеримент.

– Какво пък, в това има смисъл – съгласи се Сташек.

След половин час един шестместен пневмокар се плъзна през вратите на Форт Манус.

А след осемнадесет часа Медвиг седеше в кабинета на Декстър.

– Трябва да си призная, че бяхте прав, командоре – каза той, гледайки невинно Декстър в очите.

– В кое?

– Крайн, също както и Грили, и доктор Сташек, са се напили именно от Светия дух.

– Също както и вие, майоре? – зад привидното спокойствие на командора Медвиг почувства съкрушителната ярост на гладен псевдис.

– Точно така, командоре. Неповторимо преживяване, почти пълна еуфория, както каза доктор Блъд.

Декстър се надигна иззад бюрото. В гласа на Медвиг звучеше такава убеденост в пълната му безнаказаност, че командорът неволно изпита желание да излъже тази увереност. Но се сдържа.

– Е, и каква е все пак същността на работата, майоре?

– В пневмокарите. Помните ли стените на дефилето? Те всички са силно напукани. А в Коляното има голяма пукнатина, по-точно даже – пещера, която се простира до изхода на дефилето. Когато пневмокарът прави завой, въздушният поток от винта резонира в тази каверна и в нея се създава нещо като ефект от органа тръба. При това тя „пее“ с инфразвук с честота дванадесет херца и звуково налягане сто и петдесет децибела. А такова съчетание оказва върху мозъка въздействие, адекватно на чист спирт в неограничена доза...

Когато на следващата сутрин бетонираха входа на пещерата, Декстър въздъхна облекчено. Сега инцидентът действително беше приключен.

В това блажено убеждение командорът пребивава цяла седмица. До онзи миг, когато в кабинета му влезе Медвиг, съпроводен от вездесъщия Картрайт. Върху лицата и на двамата грееше такова изражение, че сърцето на Декстър се сви в лошо предчувствие... И предчувствието не го излъга.

– Погледнете в седемнадесети бокс, командоре – помоли го Медвиг, докато на пулта Картрайт превключваше екрана за вътрешна връзка.

Декстър се загледа в появилото се изображение.

В бокса имаше около десетина души – механици, настройчици от ремонтната работилница и даже един-двама лаборанти. В най-различни пози те седяха около нещо, явно преправено от защитна сирена (такива, поставени по протежение на пътя на всеки 200 ярда, с пронизителния си вой плашеха псевдисите). По лицата на всички бе застинало блажено-идиотско изражение. Бяха пияни.

– Инфразвуков излъчвател – кратко поясни Медвиг. – Приспособили са го дяволите...

Но че това нещо, кой знае защо, го бяха кръстили „Коктейл «Декс-
тър»“, Медвиг тактично премълча.

КРАЙ

© Андрей Балабуха
© 1992 Кина Трифонова, превод от руски

Андрей Балабуха

Сканиране: stooth
Разпознаване и редакция: moosehead, 2009

Издание: Списание „Фантастични истории“, бр.2/1992

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10826>]